ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 26ης Οκτωβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-481/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Arrondissementsrechtbank te Amsterdam (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

R. Moscato

και

Bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 39, παράγραφοι 1 και 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους, στους μη μισθωτούς εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. M. La Pergola
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, εκπροσωπούμενη από τον C. R. J. A. M. Brent, διευθυντή του τμήματος διοικήσεως και νομικών υποθέσεων της ενώσεως «Gemeenschappelijk Administratiekantoor»,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την M. Πατακιά και τον B. J. Drijber, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, εκπροσωπουμένης από τον F. W. M. Keunen, νομικό συνεργάτη της ενώσεως «Gemeenschappelijk Administratiekantoor», και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον B. J. Drijber, κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Ιουνίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 1992, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Δεκεμβρίου 1993, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, σειρά προδικαστικών ερωτημάτων ως προς την ερμηνεία των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 39, παράγραφοι 1 και 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους, στους μη μισθωτούς εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του R. Moscato και της Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (νέας γενικής επαγγελματικής ενώσεως) επ' αφορμή χορηγήσεως επιδομάτων ανικανότητας προς εργασία.

3 Κατά τη διάρκεια των ετών 1979 και 1980, ο R. Moscato, Ιταλός υπήκοος, εργάστηκε επί εξάμηνο στο Βέλγιο ως ανθρακωρύχος. Στη συνέχεια, κατά το διάστημα από 10 Μαρτίου 1981 έως 28 Φεβρουαρίου 1985, απασχολήθηκε από την εταιρία Sphinx NV στο Μάαστριχτ, εξακολουθώντας να διατηρεί την κατοικία του στο Βέλγιο. Μετά τη λήξη της εργασιακής αυτής σχέσεως λόγω αναδιορ-

γανώσεως της εταιρίας, ο αρμόδιος βελγικός φορέας κατέβαλε στον Moscato, δυνάμει του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α', υπό ii, του κανονισμού 1408/71, ως πρώην διακινούμενο εργαζόμενο, παροχές ανεργίας από τις 28 Φεβρουαρίου 1985 έως τις 13 Νοεμβρίου 1987.

4 Από τις 13 Νοεμβρίου 1987 ο Moscato απασχολούνταν προσωρινά στην επιχείρηση Chesswick του Roermond (Κάτω Χώρες).

5 Στις 9 Φεβρουαρίου 1988 ο Moscato διέκοψε κάθε επαγγελματική δραστηριότητα λόγω ψυχικών διαταραχών. Από την ημερομηνία αυτή και μέχρι τις 8 Φεβρουαρίου 1989 ελάμβανε παροχές ασθενείας, δυνάμει του Ziektewet (νόμου περί επιδομάτων ασθενείας, στο εξής: ZW), από την επιφορτισμένη με την εφαρμογή της εν λόγω νομοθεσίας Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging.

6 Τον Μάιο του 1989 η ανωτέρω ένωση γνωστοποίησε στον Moscato την απόφασή της να μη του χορηγεί από 9 Φεβρουαρίου 1989 τα επιδόματα λόγω ανικανότητας προς εργασία δυνάμει του Algemene Arbeidsongeschiktheidswet της 11ης Δεκεμβρίου 1975 (νόμου περί γενικού καθεστώτος ανικανότητας προς εργασία, Stb 674, στο εξής: AAW) ή του Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering της 18ης Φεβρουαρίου 1966 (νόμου περί ασφαλίσεως κατ' ανικανότητας προς εργασία, Stb 84, στο εξής: WAO).

7 Η ανωτέρω απόφαση στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η κατάσταση της υγείας του Moscato στις 13 Νοεμβρίου 1987, ημερομηνία αναλήψεως της τελευταίας επαγγελματικής απασχολήσεώς του στις Κάτω Χώρες, προοιωνιζόταν σαφώς την επέλευση ανικανότητας προς εργασία σε διάστημα μικρότερο των έξι μηνών.

8 Ο AAW, ο οποίος άρχισε να ισχύει από 1ης Οκτωβρίου 1976, καταλαμβάνει καταρχήν τους κάτω των 65 ετών κατοικούντες στις Κάτω Χώρες, καθώς και τους κάτω των 65 ετών μη κατοικούντες αλλ' υποκειμένους σε φορολογία εισοδήματος λόγω μισθωτής δραστηριότητας που ασκούν στις Κάτω Χώρες.

9 Ο WAO, ο οποίος άρχισε να ισχύει την 1η Ιουλίου 1967, διέπει την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση κατ' ανικανότητας προς εργασία των κάτω των 65 ετών μισθωτών εργαζομένων και των εξομοιουμένων προς αυτούς.

10 Σε περίπτωση σωρεύσεως της παροχής AAW και της παροχής WAO, χορηγείται μόνον η παροχή WAO, εκτός και αν το ύψος της παροχής AAW υπερβαίνει εκείνο της WAO, οπότε η παροχή AAW καταβάλλεται ως αντισταθμιστικό συμπληρωματικό ποσό (άρθρο 36 α του AAW).

11 Η επαγγελματική ένωση θεμελίωσε την άρνησή της να χορηγήσει στον Moscato τις καταβαλλόμενες δυνάμει του AAW ή του WAO παροχές στα άρθρα 21, παράγραφος 1, initio και στοιχείο γ', του AAW και 30, παράγραφος 1, initio και στοιχείο β', του WAO.

12 Οι εν λόγω διατάξεις προβλέπουν ότι η επαγγελματική ένωση νομιμοποιείται να μη λάβει υπόψη, εν όλω ή εν μέρει, προσωρινώς ή οριστικώς, την ανικανότητα προς εργασία που επήλθε εντός εξαμήνου από του χρόνου ενάρξεως της ασφαλίσεως, αν η κατάσταση της υγείας του ενδιαφερομένου κατά τον χρόνο ενάρξεως της ασφαλίσεώς του προοιωνιζόταν σαφώς την επέλευση ανικανότητας προς εργασία το αργότερο εντός των επομένων έξι μηνών.

13 Ο Moscato άσκησε προσφυγή κατά της απορριπτικής αποφάσεως της επαγγελματικής ενώσεως ενώπιον του Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, το οποίο

έκρινε ότι η επίλυση της διαφοράς έθετε ζητήματα ερμηνείας των άρθρων 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 39, παράγραφοι 1 και 5, του κανονισμού 1408/71, ενόψει, ειδικότερα, σειράς αποφάσεων του Δικαστηρίου σε θέματα προσδιορισμού της εφαρμοστέας νομοθεσίας κατά τις διατάξεις του τίτλου II του κανονισμού 1408/71. Πρόκειται για τις αποφάσεις της 12ης Ιουνίου 1986 στην υπόθεση 302/84, Ten Holder (Συλλογή 1986, σ. 1821), της 21ης Φεβρουαρίου 1991 στην υπόθεση C-140/88, Noij (Συλλογή 1991, σ. 387), της 21ης Φεβρουαρίου 1991 στην υπόθεση C-245/88, Daalmeijer (Συλλογή 1991, σ. 555), και της 29ης Ιουνίου 1988 στην υπόθεση 58/87, Rebmann (Συλλογή 1988, σ. 3467).

14 Κατόπιν αυτού, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Ενόψει και της αποφάσεως στην υπόθεση Rebmann, έχει το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 την έννοια ότι ο προσφεύγων εξακολουθούσε να υπάγεται στην ολλανδική νομοθεσία κατά την περίοδο που εισέπραττε επίδομα ανεργίας στο Βέλγιο;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως επί του πρώτου ερωτήματος και ενόψει των αποφάσεων στις υποθέσεις Noij και Daalmeijer, απαγορεύει το άρθρο 39, παράγραφος 5, του κανονισμού 1408/71 να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων εξακολουθούσε να διέπεται από την ολλανδική νομοθεσία περί παροχών αναπηρίας ενόσω έφερε την ιδιότητα του διακινουμένου εργαζομένου που βρισκόταν σε μακροχρόνια ανεργία και ελάμβανε παροχή ανεργίας από τον φορέα της χώρας κατοικίας του;

3) Ενόψει και της αρχής περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, επί της οποίας στηρίζεται και ο κανονισμός 1408/71, απαγορεύει το άρθρο 39,

παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 διατάξεις περί επιλογής των κινδύνων, όπως αυτές των άρθρων 30, παράγραφος 1, στοιχείο β', του WAO και 21, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του AAW, να ισχύουν έναντι του προσφεύγοντος;»

Επί του κοινοτικού κανονιστικού πλαισίου

15 Ο κανονισμός 1408/71 διακρίνει, με σκοπό τον συντονισμό των συστημάτων αναπηρίας που ισχύουν στα κράτη μέλη, ανάλογα με το αν ο μισθωτός ή μη μισθωτός εργαζόμενος υπήχθη αποκλειστικώς στις αποκαλούμενες νομοθεσίες «της κατηγορίας Α» ή τουλάχιστον σε νομοθεσία «της κατηγορίας Β» (άρθρα 37 έως 43).

16 Υπό το κράτος της νομοθεσίας της κατηγορίας Α, το ύψος των παροχών αναπηρίας είναι ανεξάρτητο του χρόνου των περιόδων ασφαλίσεως (άρθρα 37 έως 39). Οι περί αναπηρίας εθνικές νομοθεσίες της κατηγορίας Α απαριθμούνται στο παράρτημα IV του κανονισμού.

17 Αντίθετα, στα πλαίσια της νομοθεσίας της κατηγορίας Β, το ύψος των παροχών αναπηρίας καθορίζεται σε συνάρτηση με τη διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως (άρθρο 40).

18 Εφόσον ο εργαζόμενος υπήχθη αποκλειστικώς σε νομοθεσίες της κατηγορίας Α, ο φορέας του κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου ετύγχανε εφαρμογής

κατά τον χρόνο επελεύσεως της ανικανότητάς του προς εργασία με επακόλουθο την αναπηρία, καθορίζει, σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτής, αν ο ενδιαφερόμενος πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις ώστε να δικαιούται τις παροχές (άρθρο 39, παράγραφος 1).

19 Σε περίπτωση κατά την οποία η οικεία νομοθεσία εξαρτά την κτήση, διατήρηση ή ανάκτηση του δικαιώματος λήψεως των παροχών από τη συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας, ο φορέας οφείλει να εφαρμόσει τους εξαγγελλομένους στο άρθρο 38 του κανονισμού κανόνες περί συνυπολογισμού.

20 Υπό την έννοια αυτή, οι περίοδοι ασφαλίσεως ή κατοικίας που διηνύθησαν υπό τις διάφορες νομοθεσίες στις οποίες υπήχθη ο εργαζόμενος συνυπολογίζονται και λαμβάνονται υπόψη, στο μέτρο του αναγκαίου, λογιζόμενες ως περίοδοι διανυθείσες υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει ο φορέας, οφειλέτης της παροχής.

21 Εξάλλου, ο ενδιαφερόμενος που πληροί τις προϋποθέσεις της οικείας νομοθεσίας λαμβάνει αποκλειστικώς τις παροχές του αρμοδίου φορέα, ώστε να αποφεύγονται οι σωρεύσεις των εθνικών νομοθεσιών της κατηγορίας Α, οι οποίες εφαρμόζονται κατά την εκκαθάριση των παροχών αναπηρίας και οι περιπλοκές που ενδέχεται να συνεπάγονται (άρθρο 39, παράγραφος 2).

Επί των λυσιτελών εν προκειμένω περιστάσεων

22 Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τη δικογραφία που το εθνικό δικαστήριο διαβίβασε στο Δικαστήριο, ο Moscato υπήχθη αποκλειστι-

κώς, όσον αφορά την αναπηρία του, στην ολλανδική και βελγική νομοθεσία, οι οποίες, σύμφωνα με το παράρτημα IV του κανονισμού, εμπίπτουν αμφότερες στην κατηγορία των νομοθεσιών του τύπου Α.

23 Πρέπει να αναγνωριστεί περαιτέρω ότι στις 9 Φεβρουαρίου 1988, ημερομηνία επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία του προσφεύγοντος με επακόλουθο την αναπηρία του, ο Moscato υπήγετο στη νομοθεσία των Κάτω Χωρών λόγω της ασκήσεως μισθωτής δραστηριότητας στο έδαφος του κράτους αυτού.

24 Όπως προκύπτει από τα προαναφερθέντα στοιχεία, πρώτον, η εκκαθάριση των παροχών αναπηρίας που δικαιούται να αξιώσει ο Moscato διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 38 και 39 του κανονισμού, δεύτερον, η ολλανδική νομοθεσία είναι η εφαρμοστέα αποκλειστικώς νομοθεσία για την εκκαθάριση των εν λόγω παροχών υπέρ του Moscato, σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφοι 1 και 2.

25 Ενόψει των όσων προηγήθηκαν, απαιτείται να προταθεί η εξέταση του τρίτου από τα υποβληθέντα ερωτήματα του εθνικού δικαστηρίου έναντι των δύο πρώτων.

Επί του τρίτου ερωτήματος

26 Με το τρίτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο επιδιώκει, κατ' ουσίαν, να διαφωτιστεί επί των επιπτώσεων που συνεπάγονται για τον αρμόδιο φορέα οι προμνησθείσες διατάξεις του κανονισμού 1408/71 και η αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, οσάκις, όπως εν προκειμένω, η εφαρμοστέα νομοθεσία προβλέπει ότι ο φορέας νομιμοποιείται να μη λάβει υπόψη, εν όλω ή

εν μέρει, προσωρινώς ή οριστικώς, την ανικανότητα προς εργασία που επήλθε κατά τη διάρκεια των έξι μηνών από τον χρόνο υπαγωγής του εργαζομένου στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, αν, κατά τον χρόνο εκείνο, η κατάσταση της υγείας του εργαζομένου προοιωνιζόταν την επέλευση ανικανότητας προς εργασία εντός των έξι μηνών.

27 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι το άρθρο 51 της Συνθήκης ανέθεσε στο Συμβούλιο την αποστολή να εκδώσει, στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως, τα αναγκαία μέτρα για την εγκαθίδρυση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Οι διατάξεις του κανονισμού 1408/71 πρέπει να ερμηνευθούν υπό το φως του στόχου αυτού (βλ., ιδίως, απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994 στην υπόθεση C-406/93, Reichling, Συλλογή 1994, σ. I-4061, σκέψη 21).

28 Ο κατά το άρθρο 51, στοιχείο α', της Συνθήκης κανόνας περί συνυπολογισμού των περιόδων ασφαλίσεως, κατοικίας ή απασχολήσεως, όπως συγκεκριμενοποιείται, ιδίως, με το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 στον τομέα της ασφαλίσεως κατ' αναπηρίας, συνιστά μία από τις βασικές αρχές περί του κοινοτικού συντονισμού των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών, με την οποία επιδιώκεται να διασφαλιστεί ότι η άσκηση του αναγνωριζομένου στη Συνθήκη δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας δεν συνεπάγεται απώλεια των πλεονεκτημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως που θα μπορούσε να αξιώσει ο εργαζόμενος αν είχε διανύσει τη σταδιοδρομία του σε ένα μόνο κράτος μέλος. Πράγματι, μια τέτοια συνέπεια θα απέτρεπε τον κοινοτικό εργαζόμενο από την άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας, οπότε και θα αποτελούσε εμπόδιο στην ελευθερία αυτή (βλ. ιδίως, απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994 στην υπόθεση C-165/91, Van Munster, Συλλογή 1994, σ. I-4661, σκέψη 27).

29 Συνεπώς, οσάκις η νομοθεσία του αρμοδίου κράτους εξαρτά τη χορήγηση των παροχών αναπηρίας από το ότι, κατά τον χρόνο ενάρξεως της περιόδου

ασφαλίσεως, η κατάσταση της υγείας του ασφαλισμένου δεν προοιωνίζεται την επέλευση, εντός συντόμου χρόνου, ανικανότητας προς εργασία με επακόλουθο την αναπηρία, εναπόκειται στον αρμόδιο φορέα, σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού να λάβει υπόψη και τις περιόδους ασφαλίσεως που συμπλήρωσε ο ενδιαφερόμενος υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους και που λογίζονται ως περίοδοι διανυθείσες υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει ο φορέας αυτός.

30 Υπό την έννοια αυτή, το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού απαγορεύει ο αρμόδιος φορέας να εκλαμβάνει ως χρόνο υπαγωγής στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, στα πλαίσια της νομοθεσίας που εφαρμόζει, τον χρόνο ενάρξεως των περιόδων ασφαλίσεως που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τους σκοπούς της εκκαθαρίσεως των παροχών αναπηρίας.

31 Ενόψει των σκέψεων που προηγήθηκαν, η απάντηση που αρμόζει στο τρίτο ερώτημα είναι ότι το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού έχει την έννοια ότι, οσάκις η εφαρμοστέα νομοθεσία κράτους μέλους εξαρτά τη χορήγηση παροχών αναπηρίας ιδίως από την προϋπόθεση ότι η κατάσταση της υγείας του εργαζομένου, κατά τον χρόνο υπαγωγής του στο σύστημα που εγκαθιδρύει, δεν προοιωνίζεται την επέλευση, εντός συντόμου χρόνου, της ανικανότητάς του προς εργασία με επακόλουθο την ανικανότητα, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να λαμβάνει υπόψη και τις περιόδους υπαγωγής στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που διήνυσε ο ενδιαφερόμενος υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους και που λογίζονται ως περίοδοι διανυθείσες υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει ο φορέας αυτός.

Επί του πρώτου και δευτέρου ερωτήματος

32 Ενόψει της απαντήσεως επί του τρίτου ερωτήματος, παρέλκει η απάντηση επί των δύο πρώτων ερωτημάτων που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 1992, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, αποφαίνεται:

Το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους, στους μη μισθωτούς εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, έχει την έννοια ότι, οσάκις η εφαρμοστέα νομοθεσία κράτους μέλους εξαρτά τη χορήγηση παροχών αναπηρίας ιδίως από την προϋπόθεση ότι η κατάσταση της υγείας του εργαζομένου, κατά τον χρόνο υπαγωγής του στο σύστημα που εγκαθιδρύει, δεν προοιωνίζεται την επέλευση, εντός συντόμου χρόνου, της ανικανότητάς του προς εργασία με επακόλουθο την ανικανότητα, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να λαμβάνει υπόψη και τις περιόδους υπαγωγής στο

σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που διήνυσε ο ενδιαφερόμενος υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους και που λογίζονται ως περίοδοι διανυθείσες υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει ο φορέας αυτός.

Edward Moitinho de Almeida

Gulmann Jann Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Οκτωβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

D. A. O. Edward